

Oznanila

Letošnji praznik vseh svetih bo precej drugačen kot doslej. Ali pa tudi ne. Že nekaj dni opažam, da se je obisk pokopališča povečal. Ljudje hodijo krasit grobove svojih dragih in se trudijo, da bo vse lepo in urejeno, kot običajno. Ob tem marsikdo stopi v cerkev (cerkev je vedno odprta!) in bodisi nekoliko pomoli ali pa se preprosto prepusti tišini in pokoju, ki ga nudi bogoslužni prostor. Zaradi nevarnosti okužbe nekaj časa ne bo maše s prisotnostjo vernikov, zato tudi na praznik vseh svetih ne bo javne maše in ne množičnega blagoslova grobov. Bo pa župnik redno maševal in kot običajno bo blagoslovil grobove ter v mesecu novembru molil za pokojne, katere boste posebej priporočili (svoje želje lahko sporočite po telefonu, sms sporočilih, elektronski pošti ali pa listek z darom oddate v poštni nabiralnik pred župniščem).

V času, ko ne bo maše s prisotnostjo vernikov, bo župnik vsako nedeljo ob 8.00 maševal na Zaplazu. Mašo je možno spremljati na strani www.zaplaz.si pod

zavihkom »Prenos v živo«. Posnetek maše pa je dosegljiv na Youtube (na iskalnem polju vtipkate: Zaplaz). Letošnja zahvalna nedelja bo tudi izostala. Škoda. Z leti je postala nekakšen neuradni praznik župnije, ko smo se skupaj Bogu zahvalili za vse bogastvo, s katerim nas je skozi leto obdaril, ob tem pa, po zaslugi ŽPS in drugih faranov, spili kozarček kuhančka. In da le ta ne bi padel na prazen želodček smo spotoma pospravili nekaj odličnih obloženih kruhkov in še kaj sladkega za povrh. Morda bo letošnja pavza prilika, da se zavemo kaj vse smo imeli in kakšna škoda je, če tega ni. Upajmo, da bomo lahko naslednje leto smeli ponovno skupaj praznovati zahvalno nedeljo.

Letošnjo jesen naj bi na Zaplazu začeli s prenovno notranjosti. Čaka nas prenova tlaka, vgraditev talnega ogrevanja, preureditev klopi in prenova celotnega prezbiterija. Sprva je bilo načrtovano, da se bodo dela začela takoj ob koncu romarske sezone. Žal to ne bo mogoče. Nastali so določeni zapleti ob pripravah potrebne dokumentacije. V naslednjem tednu naj bi bilo to urejeno in bomo takoj začeli z iskanjem primernega ponudnika. Pričakujemo, da bi lahko z deli začeli po novem letu, če bodo razmere dopuščale, seveda. Prenova naj bi bila zaključena ob veliki noči. Je pa vse v Božjih rokah.

**Če morate ostati doma
nikakor ne zanemarite sebe:
ne telesno in ne duhovno!**

Jesenska oznanila

Ti, Stvarnik vesolja,
si našo zemljo napolnil
s sadovi in darovi,
da bi koristili nam, ljudem.

Hotel si, naj se vsi ljudje
veselijo luči
in naj živijo
od sadov svojega pridelka.

Prosimo te, podari nam
in naši zemlji dežja
in sonca ob svojem času.
Daj naši zemlji izobilja
in obilo rodovitnosti.

Spomni se vseh, ki se zatekajo k tebi
in vseh, ki so že odšli
in: blagoslovljena bodi naša zemlja!

Korona čas

Čudni so časi v katerih živimo. Spomladi smo z lahkoto premagali virus, ki se je s Kitajske razširil na ves svet. Ob tem smo poslušali vse možne pripombe: da je izmišljen, da so ukrepi pretirani, da je to le prvi val, za njim bodo prišli še drugi, da je to le prvi od množice virusov, ki nas bodo preplavili v naslednjih letih, itd. Veliko je bilo govora o tem, da svet ne bo več tak kot je bil. A čim je meseca junija nevarnost virusa pojenjala, smo bili vsi bolj ali manj na istem kot prej. Ni se kaj dosti spremenilo. Če je bilo kaj drugače pa smo upali, da bo kmalu minilo in bomo spet lahko živeli kot doslej. Ali po domače: nič se nismo naučili.

Kakorkoli, dejstvo je, da smo se spet znašli v karanteni. Podobno kot veliko noč, bomo letošnji praznik vseh svetih in spomin vernih rajnih obhajali drugače kot doslej in po vsej verjetnosti bodo tudi letošnji božični in novoletni prazniki imeli precej drugačen priokus kot doslej. Prejšnja karantena nas je ujela ob koncu zime oz. začetku pomladi, ko so bili pogoji za virus nekoliko manj ugodni. Tokrat pa nas je zadela na jesen in bo verjetno oblikovala naše življenje še kar nekaj časa.

Spremenjene razmere s seboj prinašajo veliko nevšečnosti, veliko negotovanja, veliko slabe volje ter negotovosti in ni vseeno kako se soočimo z vsem tem. Lahko žalujemo, se jezimo, zapademo v malodušje. Lahko stisnemo zobe in poskušamo preživeti kar najbolje. Lahko se pa ustavimo in nekoliko pomislimo ali nam to negotovo obdobje ne prinaša morda tudi novih možnosti. V nas samih je namreč odgovor na vprašanje, kako bomo izšli iz tega čudnega časa.

Večkrat pomislim kako so Evropejci v času po vojni, ko je bilo vse v razsulu, v nekaj letih vse postavili na noge. Države, ki so bile popolnoma uničene in bankrotirane, so v nekaj letih postale najbolj napredne in najbolj bogate na svetu. In življenje po vojni je bilo kvalitetnejše kot je bilo pred njo. Vse je torej odvisno od naše zrelosti: kot posameznik in kot družba.

Tisti, ki smo že nekaj časa na svetu, smo večkrat doživeli, kako se ti življenje nenadoma ustavi zaradi hudega udarca, nesreče, bolezni, smrti nekoga, ki si ga imel rad. Res je, da marsikdo obleži in ne želi naprej. Obupa. Nekdo drug stisne zobe in želi le preživeti. Marsikdo, ki se pobere in gre naprej pa sčasoma spozna, da mu je življenjska tragedija spremenila pogled, prioritete in da je iz nekega skrivnostnega razloga njegovo bivanje naredilo en skok v kvaliteto – na boljše. Nekateri ljudje so v tem pravi učitelji. Pa, da ne bom govoril o svetnikih, ravno v teh dneh sem na eni španski radijski postaji poslušal zgodbo o Ireni Villa. Ko je imela 12 let, je Baskovska teroristična organizacija postavila bombo v avtu kjer je bila. Njena mati je izgubila eno nogo in roko. Ona je izgubila obe nogi in tri prste leve roke. V tem času je odrasla, postala

mati treh otrok in je pred kratkim izjavila: »Ko pogledam nazaj ne bi ničesar spremenila. Vse kar sem doživela je omogočilo, da sem ženska kakršna sem: bolj samozavestna, bolj mirna, močnejša.« Ona ne bi ničesar spremenila! Dve nogi, trije prsti, hudo bakterijsko vnetje zaradi proteze, ki ji je dolgo grenilo življenje, pred kratkim je izgubila nerojenega otroka in nato še povsem nepričakovano ločitev. Ženska ni imela preprostega življenja. A ko pogleda nazaj: ne bi ničesar spremenila! Potem pa nadaljuje: »Kot je rekla moja mati: ko se ti dogodi nekaj, česar nisi načrtoval, imaš dve možnosti: lahko se potopiš, jeziš, preklinjaš, kriviš druge in jokaš, ali pa pomisliš: zakaj se je to zgodilo v mojem življenju? Kaj je tisto kar se moram

naučiti in čemu se ves čas želim izmikati? Kako lahko to neljubo situacijo obrnem sebi v prid in kakšne možnosti skriva?« Iskreno povedano, ne vem kako bi se sam počutil, če bi izgubil službo, če bi kdo mojih bližnjih umrl za korono, če bi moji otroci morali trpeti. Verjetno bi se počutil kot otrok, izgubljen sredi gozda: prestrašen, negotov. Zato se mi zdi, da bi morali večkrat pomisliti na naše prednike, ki so v povojnem času, ob obveznih oddajah in drugih zlorabah, ob zelo skromnem življenju, na noge postavili celo generacijo. Večkrat bi morali pomisliti na naše krstne zavetnike, ki so iz svojega življenja naredili kar največ ali pa na podobne zgodbe, kot je zgoraj omenjena.

Vsaka preizkušnja je tudi priložnost. Izkoristimo jo!

- Na drevesu je sedela opica in zagnala kokosov oreh v glavo nekemu sufiju. Mož ga je pobral, izpil mleko, pojedel meso in iz lupine napravil skledo. *Vse kar se ti v življenju zgodi je lahko dobro ali slabo. Odvisno je od tebe.*

- Poleti, leta 1946, se je v neki provinci Južne Amerike razširila govorica, da grozi lakota. V resnici pa je provinca uspevala dobro in odlično vreme je obetalo rekordno žetev. Toda zaradi govorice je 20.000 malih kmetov zapustilo svoje kmetije in zbežalo v mesto. Zaradi tega njihovega dejanja polja niso bila požeta, tisoči so stradali in govorica o lakoti se je izkazala za resnično. *Škoti življenje postajaš to, v kar verjameš.*